

АНАЛІЗ СТАНУ ВИЩОЇ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ ОСВІТИ У КРАЇНАХ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ТА АЗІАТСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКОГО РЕГІОНУ

Андрій Сватєєв

ДВНЗ «Запорізький національний університет»

Анотація:

У статті ґрунтовно проаналізовано стан підготовки фахівців зі спорту та фізичної культури в зарубіжних країнах. Проведений аналіз висвітлює підготовку в регіонах, які є генераторами інтеграційних процесів у світовому освітньому просторі. Визначено, що ключовими параметрами для забезпечення конкурентоспроможності будь-якої країни є: високий рівень розвитку національних систем освіти, засвоєння нового й передового досвіду, набутого у процесі співробітництва з зарубіжними країнами, забезпечення якості послуг на внутрішньому та зовнішньому ринках освітніх послуг, наявність якісної освітньої і дослідницької інфраструктури, розвиток стратегічного партнерства в різних видах, розвиток мобільності тощо.

Анотация:

Сватєєв Андрей. Анализ состояния высшего физкультурно-спортивного образования в странах Западной Европы и Азиатско-Тихоокеанского региона. В статье обстоятельно проанализировано состояние подготовки специалистов по спорту и физической культуре в зарубежных странах. Предложенный анализ отражает подготовку в регионах, которые являются генераторами интеграционных процессов в мировом образовательном пространстве. Определено, что ключевыми параметрами для обеспечения конкурентоспособности любой страны являются: высокий уровень развития национальных систем образования, освоение нового и передового опыта, полученного в процессе сотрудничества с зарубежными странами, обеспечение качества услуг на внутреннем и внешнем рынках образовательных услуг, наличие качественной образовательной и исследовательской инфраструктуры, развитие стратегического партнерства в различных видах, развитие мобильности и т.д.

Resume:

Svatyev Andriy. Analysis of the status of higher sports education in the countries of Western Europe and the Asia-Pacific region. The aim of the article is to clarify the features of preparation of specialists in sports in foreign countries. The proposed analysis reflects training in the regions, which are the generators of the integration processes in the global educational space. The author determined that the key parameters to ensure the competitiveness of any country are: high level of development of national education systems, the development of new and best practices gained in the process of cooperation with foreign countries, ensuring quality of services to internal and external markets of educational services, the availability of quality educational and research infrastructure, development of strategic partnerships in various forms, and the development of mobility etc.

Ключові слова:

фізкультурно-спортивна освіта; спорт; зарубіжні країни.

Ключевые слова:

фізкультурно-спортивное образование; спорт; зарубежные страны.

Key words:

physical education; sport; foreign countries.

Постановка проблеми. Аналіз психолого-педагогічної літератури з обраної проблеми засвідчує, що сучасний стан навчально-виховного процесу у вищій школі, побудований на принципах предметно-орієнтованої парадигми освіти, домінує як функціональний підхід, який виражається у слабких зв'язках між окремими дисциплінами, підготовці до деяких видів навчальної і педагогічної роботи, а не до цілісної професійної діяльності і спрямований на розвиток процесуальних функцій мислення, а не ціннісного змісту свідомості особистості студента. Соціокультурна ситуація в суспільстві, зрушення наукових і освітніх парадигм постійно вимагають, щоб у центрі освітнього процесу була конкретна особистість з її потребами в саморозвитку, самовдосконаленні, самореалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зарубіжний досвід підготовки фахівців у сфері фізичної культури та спорту досліджували такі вітчизняні вчені, як Л. Сущенко (професійна підготовка майбутніх фахівців фізичного виховання та спорту в зарубіжних країнах); Р. Карпюк (професійна підготовка майбутніх фахівців для галузі адаптивної фізичної культури в зарубіжних країнах); Є. Приступа (тенденції до підготовки фахівців фізичного виховання і спорту в Європі); Т. Осадча (професійна

підготовка викладачів фізичного виховання в університетах США); І. Турчик (організація фізичного виховання у школах Великобританії); А. Герцик (підготовка бакалаврів фізичної реабілітації в Канаді); А. Кавакзе-Ризик (підготовка фахівців із фізичної реабілітації в Йорданії); В. Пасічник (підготовка вчителів фізичного виховання в Польщі) тощо. Актуальність ґрунтовного аналізу зазначеної проблеми зумовлена браком системних досліджень особливостей професійної підготовки майбутніх тренерів-викладачів як у вітчизняній літературі, так і в зарубіжних джерелах. Зазначимо, що майже немає наукових відомостей про зміст і структуру професійної підготовки майбутніх тренерів-викладачів, що є необхідним у світлі формування єдиного Європейського освітнього простору.

Формулювання цілей статті. Метою статті є з'ясування особливостей підготовки фахівців зі спорту в зарубіжних країнах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Світовий освітній простір об'єднує національні освітні системи, що значно різняться за філософськими і культурними традиціями, рівнем цілей і завдань, а також за якісними змінами. Так, якщо у країнах Європейського Союзу 10-15% бакалаврів бажають здобути ступінь магістра, то в Україні цей показник сягає

75-85%. Отже, можемо говорити про сучасний світовий освітній простір як про сформований єдиний організм за наявності в кожній освітній системі глобальних тенденцій і збереженні різноманітності. У світі виокремлюють типи регіонів за ознакою взаємного зближення і взаємодії освітніх систем (О. Ліферов). До першого типу належать регіони, що є генераторами інтеграційних процесів. Найяскравішим прикладом такого регіону може слугувати Західна Європа. Ідея єдності стала стрижнем усіх освітніх реформ 90-х років ХХ ст. у західноєвропейських країнах. У світі формуються новий Азіатсько-Тихоокеанський регіон (АТР) – генератор інтеграційних процесів. До нього входять такі країни, як: Республіка Корея, Тайвань, Сінгапур і Гонконг, а також Малайзія, Таїланд, Філіппіни та Індонезія. До першого типу регіонів можна також зарахувати США і Канаду, але їх інтеграційні зусилля у сфері освіти реалізуються в іншій ситуації, тому підходи до професійної підготовки, що застосовуються в цих країнах, слід розглядати окремо.

До другого типу належать регіони, що позитивно реагують на інтеграційні процеси. Насамперед це країни Латинської Америки. І у процесі історичного розвитку, і сьогодні Латинська Америка опиняється в зоні дії інтеграційних імпульсів з боку США і Західної Європи. До третього типу належать регіони, які є інертними щодо інтеграції освітніх процесів. До цієї групи входить значна частина країн Африки від Сахари до Півдня (крім ПАР), низка держав Південної та Південно-Східної Азії, невеликі острівні держави басейнів Тихого й Атлантичного океанів. Наприкінці ХХ ст. виокремилися регіони, у яких через деякі економічні, політичні, соціальні причини порушено послідовність освітніх та інтеграційних процесів. До таких регіонів належать арабські країни, Східна Європа і країни колишнього СРСР. Саме за запропонованою класифікацією ми й аналізували стан вищої, зокрема фізкультурної освіти, у цих зарубіжних країнах. Отже, перший тип становлять регіони, що є генераторами інтеграційних процесів, а саме – країни Західної Європи та Азіатсько-Тихоокеанського регіону.

Розпочнемо аналіз із підготовки студентів у країнах Європи, які мають неабиякий досвід, традиції і здобутки саме в цій сфері. Зміна цілей освіти визначає зміст професійної підготовки і, відповідно, актуалізує проблеми професійно-педагогічної освіти, зокрема проблему підготовки фахівця, адекватного запитам сучасної фізкультурної практики [6]. Практика присвоєння вчених ступенів фахівцям у сфері фізичної культури досить різноманітна. За

даними Liverpool Institute of Higher Education, здобувач може одержати ступінь у трьох галузях знань: у галузі спортивних наук (фізіологія, біомеханіка), у галузі спортивної педагогіки (фізичне виховання, тренерська діяльність) і в галузі соціальних наук про спорт (менеджмент у спорті, соціологія спорту) [3]. Можна стверджувати, що сьогодні підготовка фахівців у вищій школі в усьому світі йде шляхом визначення вузького набору дисциплін студентом у процесі навчання для забезпечення майбутньої трудової діяльності в конкретній спеціальності. Просуванням програм вищої освіти в Німеччині активно займається Німецька служба академічних обмінів (DAAD), що здійснює свою діяльність через 64 регіональні представництва. Усі університети Фінляндії є державними і фінансуються значною мірою (понад 60%) із бюджету. На відміну від теоретичних курсів класичних ВНЗ, особлива увага приділяється розвитку практичних навичок, залучення студентів до професійної діяльності [8]. Інститути здійснюють базову й додаткову професійну освіту, підготовку тренерів для клубів і спортивних товариств, центрів підготовки спортсменів, розробляють оздоровчо-рекреативні програми для шкіл, проводять курси для інструкторів фітнесу, спеціальних груп.

Підготовка фахівців фізкультурного профілю в Бельгії здійснюється через досить розгалужену мережу вищих навчальних закладів. Характерною особливістю організації навчального процесу є модульна організація у вигляді освітніх циклів різної тривалості, що дає змогу студентам, залежно від їх матеріальних можливостей, інтересів і здібностей досягти того чи іншого рівня освіти і професійної підготовки [7]. Так, Фламандський інститут спорту та відпочинку (Flemish Institute for Sport Administration and Recreation Management) є центром наукових знань з актуальних питань і практикоорієнтованої інформації. Освіта в Нідерландах також здобувається за спеціальною програмою, яка створена для учнів, що приїхали з інших європейських країн – Інтернаціональний бакалавріат (ІВ). Диплом ІВ, виданий за результатами навчання в Нідерландах, визнають приймальні комісії 110 провідних університетів світу. Професійна підготовка фахівців із фізичного виховання і спорту у Великій Британії здійснюється на факультетах фізичної культури при університетах та інститутах. Так, в університеті м. Лідса розроблені дві програми магістерської підготовки: «Спорт і вчення про тренування» і «Фізична активність, тренування та здоров'я» [7]. Програми бакалавріату зазвичай тривають 3 роки в Англії, Північній Ірландії та Уельсі й 4 роки в Шотландії. Деякі програми

можуть бути продовжені на рік, щоб дати студентам можливість пройти практику або повчитися за кордоном. Підвищений інтерес до спорту та фітнесу дає змогу уряду Великобританії швидко орієнтуватися й відкривати нові спеціальності. Навчання пропонується з різними комбінаціями – спортивний менеджмент і харчування або спортивні ігри та коучінг тощо. Є також короткотривалі курси для здобуття освіти в галузі управління спортом. За освітньо-кваліфікаційним рівнем «бакалавр» у галузі фізичної культури і спорту здійснюється навчання в більшості навчальних закладів за такими спеціальностями: спортивне тренування, спортивна терапія, спортивна медицина, спортивна психологія тощо.

В Італії Міланський інститут фізичної культури проводить підготовку магістрів за трьома такими програмами: «Теорія фізичної культури», «Адаптивна фізична культура», «Фізична культура для людей похилого віку», а інститут фізичної культури Флоренції – за програмою «Менеджмент фізичної культури» [7]. У Франції схожі функції виконує Агентство CampusFrance, створене в 2006 році на базі колишньої організації EduFrance. Професійна підготовка фахівців із галузі фізичного виховання і спорту у Франції здійснюється в державних і приватних навчальних закладах. Університетська підготовка фахівців із фізичного виховання і спорту, що спрямовується на поєднання фундаментальної теоретичної освіти і професійної практики, спеціалізованої на різних етапах навчання, здійснюється за умов пріоритету спеціальних гуманітарних дисциплін над дисциплінами природничо-науковими; базова підготовка спрямовується на оволодіння студентами всім комплексом дисциплін, пов'язаних із майбутньою професійною спортивною діяльністю. Система вищої освіти Ізраїлю охоплює 8 університетів і понад 100 коледжів, де ведеться серйозна науково-дослідницька робота і підготовка фахівців із широкого спектру спеціальностей і освітніх програм. Університети Туреччини використовують треступеневу систему навчання. Туреччина входить до країн Болонської угоди, багато турецьких університетів використовують Європейську систему накопичення й переведення кредитів ECTS. Зазначимо, що європейські університети й інститути фізичної культури об'єднано в мережу вищих закладів освіти, яка визнана Європейською комісією. Європейську мережу спортивних наук у вищій освіті (ENSSHE) створено в 1989 році у Люксембурзі. Це було свого роду відповіддю на необхідність із боку спортивного сектора

зробити свій позитивний внесок у реалізацію Європейської моделі суспільства. Пріоритетом у діяльності ENSSHE є досягнення консенсусу в організації освітніх програм, які найбільше відповідають потребам ринку робочої сили в Європейському Союзі.

Підготовка студентів у країнах Азіатсько-Тихоокеанського регіону (АТР) має свої особливості. За даними ЮНЕСКО, географія вищої освіти продовжує розширюватися за рахунок виникнення великих регіональних центрів. Сьогодні Азіатсько-Тихоокеанський регіон є новим світовим економічним центром, що інтенсивно розвивається. Він охоплює 21 країну, 3,5 мільярди населення.

Економічно розвинуті країни Азіатсько-Тихоокеанського регіону останніми роками енергійно нарощують зусилля в галузі міжнародної освіти. Увага освітянської спільноти прикута до Індії і Китаю, головним освітнім ринкам планети, де до 2020 року кількість молодих людей віком від 15 до 19 років становитиме 127 і 85 мільйонів відповідно. Усе це сприяє виникненню в регіоні так званих освітніх хабів (education hubs), що є одним із проявів тенденції, яка визначається сьогодні як «новий глобальний регіоналізм». Особлива риса таких центрів – викладання англійською мовою для студентів із навколишніх регіонів. У цьому напрямі значно просунулися в Японії і Малайзії. Гонконг тільки в 2009 році прийняв понад 10 000 студентів із Китаю. У Малайзії та на Близькому Сході ісламське навчання використовується як приваблива альтернатива навчання в Європі та США, де посилюються антиісламські настрої. Довідник ЮНЕСКО 2009 р. відзначає посилення тенденції навчання в рамках свого регіону. Це особливо очевидно в країнах Латинської Америки і Карибського басейну (11% в 1999 р. проти 23% у 2007 р.), а також у Східній Азії і Тихоокеанському регіоні (з 36 до 42%). Так, навчання в Новій Зеландії характеризується широким спектром спеціальностей. Навчання менеджерів зі спорту на бакалавріаті триває 3 роки. Новозеландський інститут спорту (NZIS) було створено в 1996 році для забезпечення вищої освіти й підвищення рівня знань тих, хто зацікавлений у кар'єрі в індустрії спорту, фітнесу та відпочинку. Курси були розроблені з урахуванням потреб цієї галузі, що швидко зростають і змінюються. NZIS пропонує спеціальні курси щодо управління спортом, фізичного виховання, навчання персоналу та попередньої підготовки поліцейських.

У Японії, Китаї, Республіці Кореї чимало зроблено для розвитку на сучасному рівні системи фізичної культури (особливо спорту вищих досягнень), використання національних здобутків в інтересах виховання патріотичних

почуттів, згуртування нації. Можна сказати, що у країнах Сходу гасло «Духовна та фізична сила – міць нації» реально є провідним принципом побудови системи управління фізичною культурою і спортом серед усіх верств населення, підкреслюючи демократизм і гуманність урядових рішень у цій сфері розвитку держави. Фізична культура в Японії, Китаї, Кореї набула статусу одного з наукових напрямів системи освіти та оздоровлення нації. За період оновлення в цих країнах досягнуто високих темпів соціально-економічного розвитку, громадянської свідомості й відповідальності за престиж своєї країни.

Так, у Південній Кореї кадри для фізкультурно-оздоровлювальної роботи готують на інструкторських курсах із масової фізичної культури, які працюють у Сеульському університеті, університеті Єнг-Ін, університеті Чунг-Нам, університеті Чо-Сон, університеті Ке-Мьонг, університеті Донг-А, університеті Дже-Джу, корейській науково-оздоровчій Асоціації аеробіки, корейській Асоціації професійного гольфа. У 2010 році в Південній Кореї налічувалося понад 1400 вишів, у 200-х із яких працювали факультети та інститути фізичної культури, в основному в педагогічних коледжах і університетах. Ці підрозділи мають свою особливість: вони здебільшого орієнтовані на спортивний менеджмент і розвиток масового й комерційного туризму (тут позначився патронаж США). У Республіці Корея в управлінні фізичною культурою країни важливу роль відіграє Корейська Асоціація аматорського спорту (КААС). На всіх етапах розвитку Китайської Народної Республіки фізична культура і спорт розглядаються як засіб поліпшення здоров'я нації, підвищення продуктивності праці, оборонної могутності держави, а спортивні досягнення на міжнародній арені – як спосіб ведення зовнішньополітичної боротьби, як частина революційної справи. У Китаї підготовку вчителів фізичного виховання здійснюють вищі педагогічні училища, педагогічні університети, фізкультурний педагогічний інститут [2].

Учителів фізичного виховання для неповної середньої школи готують вищі педагогічні училища, у яких термін навчання 2-3 роки. Учителів фізичного виховання для повної середньої школи готують педагогічні університети й інститути, у яких термін навчання становить 4 роки. Випускникам присвоюється ступінь бакалавра, деякі університети та інститути мають право надавати ступінь магістра чи доктора. У системі вищої фізкультурної освіти Уханський інститут фізичної культури є одним із провідних вищих навчальних закладів Китаю [2, с. 68].

Система управління фізичною культурою в Японії визначається чинним Законом про фізичну культуру і спорт, створенням умов для проведення міжнародних змагань, зокрема Олімпійських ігор, фундаментальним науковим забезпеченням фізичної культури, особливо спорту вищих досягнень, використанням економічних і науково-технічних досягнень у країні (особливу увагу приділено матеріальному оснащенню шкіл, вишів, спортивних клубів, підприємств, зон відпочинку). Із початком широкомасштабної популяризації спорту в Японії була проведена організаційна робота з підготовки та атестації інструкторів спорту (інструктори регіонів, інструктори-тренери, інструктори комерційного виду діяльності тощо). У другій половині ХХ століття у країнах, що розвиваються, здійснювалася професійна підготовка фахівців із фізичного виховання та спорту. Так, в Індії питаннями підготовки майбутніх фахівців із фізичного виховання і спорту займаються: Інститут спорту «Нетаджи Субхас», створений у 1961 році в м. Патіале як перший Національний інститут спорту; центри в Бангалурі (створені в 1975 році) і в Калькутті (створений у 1983 році), які готують висококваліфікованих тренерів із різних видів спорту; Спілка національних інститутів фізичної культури та її філії. Австралійська система організації прикладної спортивної науки незвична, тому що системи підготовки кадрів для спортивної науки немає, точніше, вона цілком перебуває у сфері університетської науки [3, с. 59]. В австралійських інститутах спорту не можна здобути вчений ступінь – тут немає нічого схожого на аспірантуру, ніхто не складає які-небудь іспити, проте в кожному відділі інституту спорту є практиканти (scholarship student), які повинні подати курсову роботу після закінчення річного курсу, але навчальної програми для них нема. В Австралії також немає жодного спеціалізованого спортивного вищого закладу освіти, а підготовка кадрів ведеться на факультетах фізичного виховання університетів. Так, підготовка майбутніх фахівців фізичного виховання і спорту здійснюється в університетах Західної Австралії, Південної Австралії, Мельбурна і Квінсленда, Сіднея, вищої школи при університеті Дікін та інших. Окреслимо найбільш виразні особливості сьогодення вищої освіти країн, які належать до першого типу регіонів і є генераторами інтеграційних процесів. У більшості країн Західної Європи та АТР сформувалася розвинена система вищої освіти. Так, у Корейській Республіці близько 1/3 від усіх випускників середньої школи вступають до університетів. Понад 30% тайваньських школярів також йдуть учитися до університетів (для порівняння: у Німеччині – 18%, Італії – 26%,

Великобританії – 7%). Нині кожен третій іноземний студент у світі – виходець із країн Азіатсько-Тихоокеанського регіону. До кінця ХХ століття освітній потенціал цього регіону значно виріс. Японія має найбільшу частку вчених ступенів серед країн світу – 68%, для порівняння у США – 25%. Республіка Корея посідає перше місце у світі в розрахунку на душу населення за кількістю осіб, які отримали ступінь доктора наук. Державні витрати на освіту у розвинених країнах становлять майже 950 млрд доларів США на рік, а на освіту одного учня всіх ступенів у середньому – 1620 доларів.

Висновки. Реформи, що інтенсивно впроваджуються в зарубіжних країнах, мають на меті насамперед посилення гнучкості та варіативності системи вищої освіти, сприяють розвитку різнотипних закладів освіти й різнобічних напрямів підготовки майбутніх фахівців із фізичного виховання і спорту.

Вивчення зазначеного досвіду, який можна втілити в Україні, звісно, з огляду на ментальність, умови, час і завдання, що стоять перед вищими закладами освіти нашої країни, значно розширює набір інструментальних

засобів професійної підготовки фахівців із фізичного виховання і спорту. Узагальнюючи викладений вище матеріал, можна дійти висновку, що ключовими параметрами для забезпечення конкурентоспроможності будь-якої країни є: високий рівень розвитку національних систем освіти, засвоєння нового й передового досвіду, набутого у процесі співробітництва з зарубіжними країнами, забезпечення якості послуг на внутрішньому та зовнішньому ринках освітніх послуг, наявність якісної освітньої і дослідницької інфраструктури, розвиток стратегічного партнерства в різних видах, розвиток мобільності тощо. Національні стратегічні документи, що враховують ці положення, мають значні шанси на зміцнення експортного потенціалу країни й на досягнення високого рівня успішності її діяльності на міжнародному ринку освітніх послуг, зокрема спортивних.

Перспективу подальшого дослідження вбачаємо у вивченні досвіду навчання спортивних кадрів у третьому типі регіонів, які є інертними щодо інтеграції освітніх процесів.

Список використаних джерел

1. Госюн Е. Пути перестройки учебно-воспитательного процесса в системе высшего физического образования Китая / Е. Госюн, Чжан Уяннань // Наука в олимпийском спорте. – 1995. – № 2-3. – С. 68–69.
2. Карпюк Р.П. Професійна підготовка майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання: теорія та методика: монографія / Роман Петрович Карпюк. – Луцьк: ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2008. – 504 с.
3. Клешнев В.В. Сравнение систем организации прикладной спортивной науки в России и Австралии / В.В. Клешнев, Г.Г. Турецкий // Теория и практика физической культуры. – 2000. – № 11. – С. 59–63.
4. Лиферов А.П. Интеграционные процессы в мировом образовании: основные тенденции / А.П. Лиферов // Magister. – 1999. – № 1. – С. 46–65.
5. Сущенко Л.П. Професійна підготовка майбутніх фахівців фізичного виховання та спорту (теоретико-методологічний аспект): Монографія / Л.П. Сущенко. – Запоріжжя: ЗДУ, 2003. – 442 с.
6. Franke E. School physical education as a promoter of sport for all among the population: Paper to World Congress on Sport for all. Tampere, Finland, June 4-7, 1990. – Osnabruck: Univ. of Osnabruck, 1990. – 100 p.

Рецензент: Аносов І.П. – д.пед.н., професор

Відомості про автора:
Свасьєв Андрій Вячеславович
 ДВНЗ «Запорізький національний університет»
 вул. Жуковського, 66
 м. Запоріжжя, Україна, 69600

doi:10.7905/нвмдпу.v1i12.909

Надійшла до редакції: 26.09.2014 р.

Прийнята до друку: 26.11.2014 р.

References

1. Gosiun, E., Chzhan Uyannan (1995). The ways of educational process reorganization in the system of higher physical education in China. *Nauka v olimpiyskom sporte*. 2-3. 68-69. [in Russian].
2. Karpiuk, R. P. (2008). *Professional training of future specialists of adaptive physical education: Theory and methods*. Lutsk. JSC "Volyn Regional Printshop". [in Ukrainian].
3. Kleshnev, V. V., Turetskiy, G. G. (2000). Comparison of the systems of organization of applied sport science in Russia and Australia. *Teoriya i praktika fizicheskoy kultury*. 11. 59-63. [in Russian].
4. Liferov, A. P. (1999) *Integrational processes in the world education: major tendencies*. Magister, 1, 46-65. [in Russian].
5. Sushchenko, L. P. (2003). *Professional training of future specialists of physical education and sport (theoretical and methodological aspect)*. Zaporizhia: ZSU. [in Ukrainian].
6. Franke, E. (1990). School physical education as a promoter of sport for all among the population: *Paper to World Congress on Sport for all*. Tampere, Finland, June 4-7, 1990, Osnabruck: Univ. of Osnabruck. [in English].